

Te arm om de baby te houden

De zwangerschap was per ongeluk ontstaan. De man in kwestie was al lang weer uit beeld verdwenen toen ik ontdekte dat ik in verwachting was. Er was geen sprake van dat hij betrokken zou raken. Met de zwangerschap stond ik er helemaal alleen voor. Ik had ook amper familieleden die me konden steunen. Gezien de armoedige omstandigheden waarin ik op dat moment verkeerde, zag ik geen enkele manier om de baby te kunnen houden. Al snel besloot ik dat ik mijn kind ter adoptie zou afstaan. Of eigenlijk was het geen besluit, ik voelde dat ik gewoon geen enkele keuze had. Ik vertelde dat tegen de maatschappelijk werkster in onze kampong.

Na de geboorte heb ik mijn baby aan haar gegeven. Zij heeft hem weggebracht naar het kindertehuis. Het was verschrikkelijk maar het kon niet anders, ik moest het wel doen, voor hem. Zijn gezondheid was slecht, hij was twee maanden te vroeg geboren.

Niet lang daarna leerde ik Wick kennen. Hij was een stuk ouder dan ik. Ik kon bij hem gaan werken en we trouwden. Het huwelijk bleef kinderloos. Over mijn afgestane zoon had ik het nooit met mijn man, al wist hij er wel van.

Dus toen ik jaren later, in 2007, het bericht kreeg van kindertehuis Kasih Bunda dat Rhido naar mij op zoek was, kon ik dat dan ook onmiddellijk met mijn man delen. Ik was echt dolgelukkig toen ik het nieuws hoorde, ik had nooit durven dromen dat ik hem ooit nog zou zien.

Niet lang daarna werd er een ontmoeting geregeld. Dat gebeurde in het Sari Hotel in Bateng, vlak bij het dorp waar ik woon op Noord-Java. Mijn man was meegegaan. Bij de eerste ontmoeting moest ik veel huilen. En ik zei de hele tijd: "Terima kasi, terima kasi. Bedankt, bedankt." Ik denk dat ik dat

misschien wel honderd keer heb gezegd.

Rhido wilde weten of Wick zijn vader was. Dat was dus niet zo. Over zijn biologische vader kan ik hem ook verder niets vertellen. Daar weet ik gewoon echt niets van.

De eerste ontmoeting duurde niet zo heel lang. We hebben met z'n allen gegeten en spraken af om elkaar de volgende dag weer te zien. Toen kwam Rhido met zijn ouders en nog wat mensen van het kindertehuis naar mijn dorp. Ze hadden allerlei cadeaus voor ons meegenomen uit Nederland. Rhido heeft eerst even rondgekeken in het dorp en hij heeft foto's gemaakt van ons huis. Daarna zijn we

met z'n allen voor een picknick naar het strand gegaan. We hebben er heel lang gepraat, hij spreekt Indonesisch, dat is geweldig. Ik vertelde hem over mijn leven in de tijd van zijn geboorte en daarna. De sfeer was heel fijn. Het voelde goed. Maar de volgende dag ging hij weer weg, terug naar Nederland...

Na een tijdje kreeg ik brieven van hem, maar omdat ik niet kan lezen en schrijven is het heel lastig om daarop te reageren. Ik moet daar altijd andere mensen voor inschakelen. Dus dat verliep stroef. Op een gegeven moment kwamen er geen brieven meer. Hij heeft ons nog een tijd lang iedere maand geld gestuurd, via het kindertehuis, maar ook dat stopte op een gegeven moment. Sinds die twee dagen in 2007 hebben we elkaar niet meer gezien. Maar ik ben heel blij dat ik hem heb ontmoet en dat ik weet dat het goed met hem gaat.

▼
LEEFTIJD
onbekend

▼
BEROEP
huisvrouw

▼
WOONPLAATS
Petarukan, Indonesië

Dit verhaal is niet verteld door Kamah Tuminem. Het is geschreven op basis van informatie die geadopteerde Rhido over zijn biologische moeder heeft verstrekt. Kamah Tuminem is de biologische moeder van Rhido op pagina 17